

— Виждате ли Дакаръ? Ей тамъ, онова е Дакаръ.

Параходътъ върви, както си е вървѣлъ цѣлъ животъ, потрѣпва подъ напора на машинитѣ, поклаща се тежко и плавно встрани и напредъ, по корема му тича зелена вода. Но сега неговитѣ осемнадесетъ вжзли на часъ ставатъ малко за пжтницитѣ. Тѣ броятъ минутитѣ, нервничатъ отъ нетърпение. По магически знакъ всички сж съ чисти дрехи и избръснати лица, и все по-жадно впиватъ погледи въ високия брѣгъ, суровъ, жълтъ, голъ, въ равната земя задъ него, настрѣхнала отъ жажда, наежила се отъ пекъ около дълбокия заливъ, дето е събрана като-че цѣлата зеленина на Сенегалия, за да прави сѣнка надъ кжщитѣ на европейцитѣ.

Параходътъ забавя хода си. Дочаква влѣкача.

Всички се трупатъ и гледатъ, гледатъ, гледатъ — каменния кей, сивитѣ магазини, навалищата по пристанището, моторницата съ френския флагъ, която бърза къмъ парахода.

Богданъ, морякътъ отъ България, се обръща да каже нѣщо на лезантинката Жоржета. Но тя си е отишла. Той бързо нарежда връвта на хвъргалото, изправя се накрай борда и почва да върти пѣсъчната торбичка.

— Hallo! Tiens! — вика той и я хвърля къмъ брѣга.

Спускатъ се хора и закачатъ първото вжже за желѣзния дънеръ.

Морякътъ се изправя задъ рудана и чака да вържатъ кърмовото вжже.

Отъ капитанския мостъ се понася свирка. Богданъ дръпва ржчката на рудана, вжжето бързо се